

תפקיד המתרגם בהבנת הטקסט המקורי (ST) ודיוק תרגומו את טקסטי התורה

והבשורה

לשפת המקבל (RL)

دور المترجم في فهم النص الأصلي (ST) ودقة ترجمته لنصوص التوراة والانجيل
الى لغة المُستَقْبِل (RL)

م. عباس مطلب جاسم

تدريسي في جامعة بغداد - كلية اللغات - قسم اللغة العبرية

رقم الهاتف: 07811157617

البريد الإلكتروني: bmtlb007@gmail.com

שם: עבאס מוטאליב ג'סים אל חמירי

תואר. מורה

תרגום Ph.D

מרצה במכללה לשפות, אוניברסיטת בגדאד

המחלקה לעברית.

טלפון . 07811157617

דואר. bmtlb007@gmail.com

קצור

מחקר זה הוא ניסיון להבהיר את ההשפעה של הבנת הטקסט המקורי (ST) על נאמן תו של המתרגם בתרגום מדויק של טקסטים מקראיים ובשורתיות לשפת הקולט (RL), באמצעות ניתוח טקסט, המבוסס על פונטיקה, מורפולוגיה, דקדוק, וסמנטיקה, ולקסיקלי, כדי לחשוף את ההבדל הנסתר בין המאפיינים של טקסט המקור לטקסט המתורגם. לאחר התפשטות התרגומים שכללו העברה לא מדויקת של הודעת המקור, ובכך נוצר צורך לאמץ כמה שיטות מתאימות בתרגום טקסטים רציניים בין תרבויות, ביניהן, שהמתרגם יהיה מוקף בשתי התרבויות, ללא משוא פנים, אובייקטיבי לחלוטין, נאמן לטקסט המקור, מנוסה בשימוש באסטרטגיות תרגום לפתרון בעיות תרבותיות, אפילו על חשבון כלכלת טקסט היעד.

מילות מפתח: מתרגם, טקסט מקורי (ST), שפת מקבל (RL), תרגום

المخلص

هذا البحث، محاولة لتوضيح تأثير فهم النص الأصلي (ST) ودور المترجم في دقة ترجمة للنصوص التوراتية والانجيلية إلى لغة المتلقي (RL)، من خلال تحليل النص، بناءً على الصوتيات، والصرف، والقواعد، والدلالات، والمعجمية، للكشف عن الاختلاف الخفي بين خصائص النص المصدر والنص المترجم. بعد انتشار الترجمات التي تضمنت النقل غير الدقيق للرسالة النصية المصدر، وبالتالي خلق الحاجة إلى اعتماد بعض الأساليب المناسبة في ترجمة النصوص الجادة عبر الثقافات، من بينها، أن يكون المترجم محاطاً بكلتا الثقافتين، دون تحيز، موضوعي تماماً، ومخلص للنص المصدر، من ذوي الخبرة في استخدام استراتيجيات الترجمة لحل المشكلات الثقافية، حتى على حساب اقتصاد النص المستهدف.

الكلمات المفتاحية: المترجم، النص الأصلي (ST)، لغة المُستَقْبَل (RL)، الترجمة

תרגום טקסטים דתיים נחשב למרכיב חיוני בהפצת המסר האלוהי לאורך הדורות. על ידי שימוש בו כדי לתקשר את יסודות הדת ולהראות את היופי של האמונה והמוסר ברחבי העולם. חשוב שתרגום זה יהיה מדויק ככל האפשר, והוא חייב להיות בהרמוניה עם האמונה המוצקה לעשות זאת. במקרה זה, על המתרגמים להבין את טקסט המקור היסודי (ST) ולהעבירו בנאמנה, מדויקת ומלאה בשפת המקבל (RL), מבלי להוסיף או למחוק כל חלק מהתוכן המקורי. "נושא הטקסטים הדתיים מציין את קיומו של עולם רוחני שאינו מתוך דמיון אלא יש בו עובדות. , שהכותב אינו חופשי ליצור את העולם המניע את הנושא, אלא הוא בסך הכל אמצע לחקירה והעברה (Baker. 2004)

הניתוח שיוצג יראה כי בעוד שהפשיטה שומרת כמעט תמיד את תחושת העברית, היא נבדלת מהמ"ה בסגנון; הסורי מתאפיין בנגישות ובדיוק, עם מונחים נוספים במידת הצורך, המעניקים טקסט כה מדויק, זה עלול לגבול מדי פעם בפדנטיות. מקבילות לקסיקליות נבחרות באופן אופייני במידה מסוימת של חופש. פסוקים לרוב מתואמים עם אחרים, או מספרי תנ"ך אחרים. לפעמים מפענח מטאפורה, ולעתים קרובות ניתן דמיון במקומה. לעתים קרובות נשמר האנתרופומורפיזם הקיים בעברית. חוסר עקביות דקדוק וחוסר דיוק לוגי במסמך המקור מתבטלים לעתים קרובות, וסדר המילים עשוי להשתנות.

ממצאים אלה תואמים היטב את אלו בספרות: שהמטרה העיקרית של המתרגמים הייתה בדרך כלל "לייצר עיבוד קריא ומובן בשפתם שלהם של הכתבים העבריים שעדיין משתמשים בהם בקהילה שלהם בפולחן הציבור. המובן היה לעתים קרובות יותר חשוב אובייקטיבי מאשר דיוק דקה ומילולית".

מטרת המחקר

מחקר זה נועד להדגיש את הבעיות העומדות בפני תרגום כמה פסוקים מהברית הישנה וכיצד ניתן להתייחס אליהן מנקודת מבט תיאורטית ומעשית ובהתייחס ל"שוויון פונקציונלי". לשם כך, מספר פסוקים נבחרו ונותחו במכוון כדי להנחות את השימוש ב"שוויון פונקציונלי", עם כמה שינויים, המציעים פרספקטיבה חדשה על תרגום הברית הישנה לשפה הסורית. זה גם מספק הגדרה ישימה יותר של נאמנות בתרגום.

חשיבות המחקר

חשיבות המחקר למצוא סטנדרט שבו הערכת הדיוק של הטקסט המקורי כמושג תופסת עמדה בקנה מידה שיכול לנוע בין נאמן מאוד לבוגד. כיוון שתרגום ישר הוא תרגום המעיד על כך שלא נחסך כל מאמץ להשיג שוויון ערך ולהעביר את המסר של טקסט המקור.

שאלות המחקר

מה הן הבעיות הנמצאות בתרגומי הברית הישנה לשפה סורית?

כיצד ניתן לטפל בבעיות אלו מנקודת מבט תיאורטית ומעשית שונה ובהתייחס ל"השוויון הפונקציונלי"?

הדיון בתרגום המובא כאן מבוסס על השוואה מילה במילה של מסמך המקור, וניתוח זה הניב כמות לא מבוטלת של נתונים שמהם ניתן היה לאפיין את תכונות התרגום. בהצגת הממצאים של ניתוח של טקסט באורך כזה חיוני למצוא איזון בין שתי גישות: כמויות מוגזמות של פרטים ודוגמאות רבות להמחשת כל נקודה, הם בעלי החיסרון שהם תופסים כל כך הרבה מקום שאין מספיק מקום לדיון הולם; מצד שני, גם הגבלת כמות הפרטים מביאה באופן מחמיר לטקסט שלא יאפשר לקורא לשפוט, בין אם המסקנות שהוסקו, מבוססות או לא.

נראה שהפתרון הטוב ביותר הוא להשתמש במדגם מובנה: בדרך זו ניתן לתת הערכה כמותית משוערת של תדירות המאפיינים האופייניים של התרגום המהווה רקע לדיונים

המלאים. יש צורך בבסיס כמותי להשוואה בין אלמנטים מילוליים ובלתי מילוליים אלה כדי להגיע להערכה מאוזנת של חשיבותם היחסית בתרגום:

ניתוח של המאפיינים הלא מילוליים מניח בקלות חשיבות בלתי מידתית בדיון, מכיוון שנדרש כל כך הרבה יותר פירוט כדי לבסס את האופי המדויק של ההבדלים בין שני טקסטים, והמסלולים שבהם הגיעו אליהם, מאשר להראות ששני טקסטים טקסטים קרובים זה לזה.

נטילת הניקוד MH (בתוך פסוקים בודדים, ולא בין קבוצותיהן כמציינת חלוקות בין יחידות חוש, וספירת שוני התרגום ניתן לראות בפרופורציה לפסוקים אלו. בשל אילוץ מרחב, ומכיוון שהוא כלי עבודה גרידא, ובעצמו מוסיף עניין לדיון. כל אלה הם מאפיינים שהמתרגם הרגיש חופשי להציג כאשר מצא צורך בכך. תכונות אחרות של התרגום, למשל שינוי במובן, והפענוח האופייני של שפה ציורית נמצאו אך בתדירות נמוכה יותר, וחשוב לציין שלא ניתן לבצע אומדן של השכיחות הכוללת על בסיס מספרים כה קטנים, שכן השפעות המקרה על החישוב עשויות להיות כה גדולות עד כדי ביטול כל הערכה כזו.

שימור התחושה של המסמך המקורי

השינויים במשמעות שמעניק המתרגם נלקחים תחילה, אם כי קלים בהשוואה לנקודות תרגום אחרות שהובילו להבדלים בין MH ל-פשיטא יש להם חשיבות רבה. לקטעים אלה יש די במשותף כדי להיחשב כקבוצה: נראה שהנושא הכולל שלהם משקף סטייה מהסטנדרט המבוסס על המקדש כדת שהיה צריך לנהוג בגלות, ואשר, אולי בגלל הגלות, ההקרבה הולכת ופוחתת בחשיבותה. , ומקומו נתפס בתפילה. אמונה ותקווה (האמונה באחרית הימים) במקום אמונה חיצונית מסוימת, יש גם מספר קטן המעיד על עוינות אמיתית לבני ישראל.

דוגמאות משמשות כאן כדי להמחיש היבט זה: בסדר קנוני, הן :

וְכַאֲתָם וְעַמְדָתָם לְפָנַי, בְּבֵית הַזֶּה אֲשֶׁר נִקְרָא-שְׁמִי עָלָיו, וְאַמְרָתָם, נִצְלָנוּ--לְמַעַן עֲשׂוֹת,
וְכַאֲתָם וְעַמְדָתָם לְפָנַי: וְחִבְתֵּנִי מִלִּי חֲלֹמֶה כְּרַעֲבָא.

ובכאתם ועמדתם לפני, בבית הזה אשר נקרא-שמי עליו, ואמרתם, נצלנו--למען עשות,
השינוי מזמן עֶבֶר גָּמור לצווי בתרגום של נצלנו, להראות לאיש לא רק מרוצה מעצמו
ובעל ביטחון עצמי יתר על המידה, אלא יתכן כי כורח וחסר כבוד היה מכוון : היריבות
שהשינוי היה מתבטא, יתאים היטב עם הדוגמה לעיל .

קיימת אפשרות חלופית, שהשינוי לא היה מכוון אלא בגלל שהמתרגם הבין שלא נצלנו
נפעל מושלם של שורש נצל כמו ב-MH נצלנו פְּנִרְאָה הוא צווי מפעל עם סיומת
אובייקטיבית. פֶּעַל של השורש מתרחש למשל ביחזקאל 14:14 ינצלו נפשם במובן
"למסור".

דוגמה זו מראה היטב את הצורך להיות בטוח, אם מניח השפעה של תרגום אחד על
אחר, שאין אפשרות שההשפעה היא מטקסט המקור עצמו, ולא מהתרגום.

כאן נדון בניתוח את טקסטים הדתיים בשפת המקור (ST) כקריאה שנייה המבוססת על
תוכנו היסודי, כאשר הנסחים הדתיים מהווים מגוונים לשוניים, יתערבו עם כל היבטים
התחבירים של המבנה המשפטי . ככלל, התרגום צריך להיות אופייני וטבעי ככל
האפשר, על מנת לשקף את הטון והסגנון של הטקסט המקורי כאילו הטקסט המתורגם
(RL) נכתב במקורו העיקרי עבור הקהל המקבל. היכן שהמתרגם קובע באופן
סובייקטיבי, את היחס של הטקסט המתורגם עם טקסטים אחרים בתרבות השפה ממנה
הוא מתורגם, וכך מניחים ביחס של הטקסט בשפה המתורגמת כאחד. היא גם כפופה
במודע או שלא במודע לאילוצים תרבותיים ואידיאולוגיים שנכפו על ידי המציאות של
חברה (Brock, 1992)

תרגומים כאלה הסתתרו בין שורותיהם שגיאות המשפיעות על פרשנות והבנת
הטקסט המקורי, לרבות תרגום התורה לשפה הסורית ותרגום התנ"ך לשפה העברית.

מחשבה כנסייתית ופוליטיקה באירופה של ימי הביניים. תרגומו דורש מחויבות רבה למשמעות המחבר המקורי ועוקב אחר תרבות הטקסט המקורי מבלי לאפשר את התאמת הטקסט לתרבות הקולטת. במובן של אי ציות לקישורים המרובים והמגוונים של התרגום בתוך טקסט אחד, ולא ניתן לאסוף קישורים אלו בשום סיווג, הגדרה מאוחדת או תיאוריה מקיפה, כל עוד מרכזו הוא המתרגם, החופף לטקסט באמצעות רבים מושגים המיוצגים באמון המתרגם בטקסט וביכולתו לגשת אל הטקסט; הטמעת ופורמט מחדש טקסט, חיבור מחדש של טקסט לטקסט חדש.

(i) קבלת הנחיות מגרסאות שונות

(ii) ניחושים, המבוססים בדרך כלל על אטימולוגיה, מדי פעם על ההקשר, ובדוגמה אחת לכאורה לא נתמכת: זו קבוצה גדולה, המיוצגת כאן על ידי דוגמאות נבחרות.

פסוק זה מוביל לדיון בשורש פעם אחרת. כאן, תוצאות המחקר מצביעות על כך שהשורש העברי פיתח משמעות שאולי לא גולמה על ידי המקור הסורי. גם כן יש השוואה מעניינת ב-20:3, גדון להלן, ממחיש את העמדה ההפוכה, לאחר שפיתחה, ככל הנראה בסורית, משמעות שאינה מצויה בשאלה העברית: בשתי הזוגות הללו, ישנה משמעות משותפת לשתי "גרעינים", וההתפתח המתרחש רק בשפה אחת בלבד; עמדה קשורה בשורשים שכוחים, למשל השורש ك התפתחה את משמעותה התרחשה בשפה אחת בלבד. (Lane, 1994).4:11

על כך התרגום של הצורות הנגזרות נחשב, כתרגום של בעיה חשובה, חוסרת את האפשרות להיות בטוח שהקורא המודרני מבין נכון מונחים שבו משתמש המתרגם. תרגום של שורש שוב הוא בדרך כלל פשוט, אך כאשר מדובר בחלק מהצורות הנגזרים, ייתכן שהיה קושי מסוים. צורות המבאים כאן, הן שיש להן משמעות שלילית: ויש שונות מספקת בתרגומים כדי לגרום לספק אם המתרגם הבין את המובן השלילי הזה..

(Sprey, 1957)

קשרים אלו יגלו את דיוקיו והבנתיו של המתרגם לטקסט המקורי מחד גיסא, ואת יושרו כיצד לשמר את המשמעות המיועדת בתרגומו מאידך גיסא. להבהיר את האמור לעיל, יש צורך לנתח קבוצה של קטעי מקרא שתורגמו לשפה הסורית כדי לקבוע את המקומות בהם חרג המתרגם מהטקסט המקורי, דרך הצגת המונחים הנגזרים עם המונחים המשומשים בתרגום, בהיתם בעלי משמעות שלילית באופן עקבי בברית הישן, על מנת למנוע בלבול עם הבטוים הסורים (כאשר מבטאים אותו ד' קשה) (Weitzman, 1988)

שבדרך כלל פירושו חזרה או תשובה ויכול להיות זהה למשמעות העברית; ביטול או חזרה, כי אחרת השימוש בו כאן לא יהיה הולם, וכי העמימות משקפת את המשמעות הבסיסית של השורש, "להפוך". יתר על כן יכולים לתת "חסר נאמנות" כמשמעות מושבה: "תִּיֶסְרַךְ רְעַתָּךְ, וּמִשְׁבוֹתֶיךָ תִּזְכָּקֶךָ" 2:19. לצד "כופרים" ל"שובבים" ב 14:3 שובו בָּנִים שׁוֹבְבִים נָאִם-יְהוָה, ב 2:19 הייתה לה כנראה אותה הבנה. (Payne Smith, 1879).

עם זאת, התרגום של המופעים האחרים של מונחים נגזרים אלה, אשר כיום מובנים כבעלי משמעויות שליליות בלבד, אכן מרמז כי ייתכן שהמתרגם לא היה בטוח מנקודה זאת והתרגומים שלו מתחלקים לארבע קבוצות:

1. לשכתב; ביאור חופשי
2. דרך שינוי קריאת השורש
3. תרגום עם שורש סח
4. פתרון אטימולוגי, הנוגע למקור ולהתפתחות ההיסטורית של מילים ומשמעויותיהן

הוכח כי מתרגם זה לא הגביל את עצמו למערכת אחד לאחד של מקבילות מילוניות, כך שייתכן שהוא נוקט בגישה משתנה זו לתרגומים אלו גם לולא היה ספק במובן השלילי; עם זאת, השונות היא כה רחבה, כפי שיוצג בפירוט להלן, שאכן נראה כי הוא חש אי ודאות כללית.

1. לשכתב; ביאור חופשי

3. תרגום עם שורש אהב

בכל אחד מהפסוקים הללו, התרגום מעורפל במידה מסוימת ב(מיכה 4:2) ביום ההוא ישא עליכם משל, ונהנה נהי נהנה אמר שדוד נשדנו--חלק עמי, ימיר; איך ימיש לי, לשוב

שדנו יחלק. (4:2) כח חנה סה: יעמד חליטה חלק: ופבטא יאל אלהיה: מהנה: כואה ידא: מקלההס דגכר חמהא נפל: הלה דחמפי נמלה חמהא.

קיימת אפשרות, שניתנה גם בפירוש המיוחס לאפרם, שהמשוביתך היא חזרה לאלוהים, המלווה ברגשות אשמה כואבים. (Smith, p, 1903/1990)

"תסרה רעה, ומשוביתך תוכח, ודעי וראי פי-רע ומר" הפרשנות המתבקשת היא שישראל תיענש על שני התנאים המקבילים, רעתך ומשוביתך הפרשנות המתבקשת היא שישראל תיענש הן על התנאים המקבילים, על רשעתה ועל כפירתה. עם זאת, בעוד ששורש יסר בפועל פירושו "להשמיע, לטהר" שורש "יכח" כדי "להוכיח" עשוי לשים הדגשה יותר על הצבעה על השגיאה במקום על עונש על אותה טעות. שבה שורש חס בפועל חס "להאשים, להוכיח" יתאים היטב לפירוש זה.

4. פתרון אטימולוגי, הנוגע למקור ולהתפתחות ההיסטורית של מילים ומשמעויותיהן

קטעים כאן אהב לא מספקים ראיות נוספות שיש להן, מובן שלילי, ואחת:

בישעיהו (57: 17) "בעון בצעו קצפתי ואכהו, הסתר ואקצר; וילך שוב, בדרך לבו" תורגם כ "כהלה היחלם ירחיב חסו. איהפניה ירחיב: איהלה. סנהמה סנהמה" מה שנראה מבוסס על ניחוש שנראה כי הוא ניחוש המבוסס על ההקשר המייד, כנראה המושפע מ-MH עשוי להצביע על כך ש-פשתה נתפסה כחרטה כואבת ולא כעווה.

ב יחזקאל (37: 23) ולא יטמאו עוד, בגלוליהם ובשקוציהם, ובכל, פשעיהם; והושעתי אתם, מפל מושבתיהם אשר חטאו בהם, וטהרתם אותם וקיו-לי לעם, ואני אהנה להם

לאלהים . (23:37) שמתורגם "אלהים אל נחלפניו כאלהים": וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים

וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים: וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים

תרגומים אחרים משאירים את הבנת המתרגם בספק:

ב משלי (1: 32) "כִּי מְשׁוּבָת פְּתִיחַ פְּתִיחַ; וְשִׁלּוֹת כְּסִילִים תֵּאבְדֶם" הופך " וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים

וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים. וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים, וְכַלְפָּנֵי אֱלֹהִים: אֱלֹהִים".

לא נותן רמז לגבי הפרשנות המדויקת של "משובת" (Smith, p, 1903/1990)

כפי שנראה, די ברור, השגת שוויון ונאמנות בתרגום היא מאתגרת. לכן, הנאמנות

והשוויון לייצר "מסר שווה ערך" של ה-ST ב-RT. לפיה הוא מתייחס למטרה של

התרגום, הוא מה שחשוב. לפי גישה זו, הכוונה בצד המטרה, או התקשורתית, היא

הגורם הדומיננטי בתהליך התרגום, ומכאן שניתן לתרגם ST אחד ל-RTs שונים כדי

להשיג פונקציות שונות. מה שאומר ש"מטרה" היא המפתח לגישה הפונקציונליסטית.

בתרגום מסוג זה, המתרגם עוסק יותר ב-RT, או במילים אחרות כיצד לתרגם ST

באופן תקשורתית, ללא קשר ללשון. המתרגם צריך לעבוד קשה כדי להעביר את הכוונה

האינטלקטואלית והרגשית של ה-ST-שמטרתה ליצור תרגום כללי לכל הטקסטים

שבבסיס "הכללים המובנים" כדלקמן:

1. שפת RL נקבעה לפי "שוויון פונקציונלי"

2. שפת TT היא הצעת מידע בתרבות יעד ושפת יעד (RL) הנוגעת להצעת מידע

בתרבות מקור ושפת מקור (SL).

3. שפת RL אינה מספקת תצוגת מידע הפוך בבירור

4. שפת RL חייבת להיות חבור פנימי.

5. שפת RL חייב להיות חבור עם ST

לפי חמשת הכללים הנ"ל בסדר היררכי, התרגום נתפס כלא כיווני. במילים אחרות,

הפיכות היא לא תנאי הכרחי לתרגום טוב. מכאן שהמתרגם צריך לדאוג לקוהרנטיות

ונאמנות לתרגום מוצלח. כלל קוהרנטיות זה אומר ש-TT חייב להיות בר פרשנות

קוהרנטית עם תנאי המקלט TT בעוד שכלל ה-TT קובע כנות שחייבת להיות

קוהרנטיות בין הקטוע בלבד. לפי הסידור ההיררכי של הכללים הנ"ל, קוהרנטיות בין טקסטים חשובה פחות מלכידות בתוך טקסט, אשר בתורו כפוף לכלל 1; מאנדיי, (2008).

לפיכך, ניתן לתרגם את אותו טקסט בדרכים שונות בהתאם למטרת טקסט היעד והמשימה שניתנה למתרגם, כך שאם הטקסט אינו חד משמעי, הוא יכול להיות. תורגם מילולית ולאחר מכן הוסבר בהערת שוליים (יום שני, 2008). אולם, לטענתה, כל תרגום יכול להיות מוצדק אם המתרגם מצהיר על כוונתו בתחילת תהליך התרגום גם בגלל זיהוי הקוהרנטיות שלה בתחתית כללי התיאוריה.

באופן מעשי, כאשר המקור ו TL שייכים לקבוצות תרבותיות שונות, באמת קשה למצוא TL מונחים המבטאים את רמת הנאמנות הגבוהה ביותר האפשרית למשמעות של מילים מסוימות (Haque, 2012). קונוטציות ואסוציאציות של מילים בשפה אחת עשויים

להיות שונים מאלה בשפה אחרת, או שיש להן אסוציאציות רגשיות שונות עקביות זו בסגנון יכולה, בכהנחה תיאורית, לנבוע מהטלת "סגנון פנימי" כולל שכל המתרגמים חייבים לדבוק בו. עם זאת, קשה לדמיין איך זה יכול היה להיות כל כך יעיל ביישום. אפילו כאשר עובדים לפי מערכת פשוטה של כללים, מתרגמים טקסטים ברורים, סביר להניח ששני מתרגמים לא יגיעו להדמיות שאינן ניתנות להבחנה מבחינה סגנונית: שניהם עשויים לעקוב אחר הוראות, אך כמעט בוודאות ישנה אינדיבידואליות מסוימת. לכן לא סביר שניתן היה להשיג עקביות של תואר זה פשוט על ידי הדרכה שיטתית.

אפשרות תיאורטית נוספת היא, בפשטות, לתרגם מחדש את הטקסטים המקוריים ולהטיל סגנון מיוחד על התרגום, ביטוי אחר ביטוי, כפי שקראנו; אבל בהחלט הניסיון בניסיונות תרגול מהסוג הזה מראה שקשה מאוד להגיע לטקסט הומוגני באמצעות ביאור חופשי כזו; כמובן, אין ראיות לכך. עם זאת השינויים במשמעות שהכניס המתרגם נלקחים תחילה מכיוון שלמרות השינויים אלו מועטים בהשוואה לנקודות אחרות בתרגום שהובילו להבדלים בין מ"ח לפשיטה, יש להם חשיבות רבות.

המסקנות

– השגת נאמנות בתרגום אינה עבודה קלה עבור מתרגם. –השגת סוג כזה של נאמנות ל-ST נראה מאתגר. המתרגם נאלץ לפעמים לחרוג מהתרגום הנאמן של ה-ST לתרגום פחות נאמן.

–המתרגם צריך להיות לא נאמן ל-ST כדי להעביר את המסר ST בצורה יעילה יותר ב-RL.

–תרגום נאמן לא צריך להיות האופציה הנכונה כל הזמן. לפעמים, מתרגם צריך להיות לא נאמן ל-ST כדי להעביר את המסר ST בצורה יעילה יותר ב-RL.

– המתרגמים לקחו חירויות ביחס לתחביר ואוצר המילים, לא היו עקביים בבחירתם של מקבילות מיליוניות, והיו עורכים שינויים קלים כדי להסביר את משמעות הטקסט או מדי פעם מסיבות תיאולוגיות.

המקורותالمراجع العربية

الكتاب المقدس، العهد القديم والعهد الجديد، (التوراة والإنجيل)، دار المشرق، بيروت، 1986م.
منا، يعقوب اوجين(1975) قاموس كلداني -عربي، مركز بابل، بيروت

المراجع العبرية

אבן שושן, אברהם" (1988) המלון החדש "הוצאת קרית-ספר בע"מירושלים , כרך רביעי.

כנעני, יעקב" (1972) אוצר הלשון העברית לתקופותיה השונות".ירושלים – רמת - גן, כרך יב.

المراجع الاجنبية

The Hebrew Bible, (1958) ed. N. H. Snaith, London: The British and Foreian Bible Society,

The Old Testament in Syriac According to the Peshitta. (1987) Version, Peshitta Institute Leiden eds., Part 11, Fascicle 4, Kings, Leiden: E. J. Brill,

Baker, M. (2004). The status of equivalence in translation studies: An appraisal. In Y. Zijian (Ed.), English–Chinese comparative study and translation (pp. 63–71).

Brock, S. P. (1992) "Towards a History of Syriac Translation Technique, Graet Britain

Haque, M. (2012). Translating literary prose: Problems and solutions. International Journal of Linguistics, 2, 97–111.

Payne Smith J., ed. (1903, reprinted 1990), A Compendious Syriac Dictionary, Oxford: Clarendon Press,

Sprey, T. (1957), "Aspects of the Textual Transmission of the Bible, 7, pp. 408–410

